

Paulus om identitet.

Paulus var en mann som var opptatt med identitetsspørsmålet. Paulus var bevisst sin egen identitet og fortid. Paulus var også en synder og fortapt før han møtte Jesus på veien til Damaskus! Paulus var en fargerik apostel, full av temperament og engasjement! Han hadde en mangfoldig bakgrunn. Paulus var omskåret på den åttende dag, av Israels folk og Benjamins stamme, en hebreer født av hebreere, en fariseer i forhold til loven, så brennende i sin iver at han forfulgte menigheten og uklanderlig i sin rettferdighet etter loven.

Paulus forteller videre at alt som han før betraktet som rikdom og storhet, akter han nå som skrap og søppel! Paulus akter alt det som han før så på som vinning som tap, fordi det å kjenne Jesus og den rettferdigheten som gis ved troen er så mye mer verdt.

Fortiden til Paulus lå alltid som en bakgrunn for Paulus sin forkynnelse og var ofte med i hans vitnesbyrd. Vi kan i Paulus første brev til Timoteus kapittel 1 vers 15 lese at han betrakter seg selv som den største synderen av alle mennesker, nettopp på grunnlag av sin egen fortid som fariseer og som voldsmann og forfølger av menigheten.

Når Paulus ser på seg selv på bakgrunn av sin egen fortid, sier han om seg selv at han er den største av alle syndere! Paulus skammet seg over sin egen fortid og kunne ikke si tydelig nok hvor negativt han mente sin fortid var. Selvsagt mente ikke Paulus at han var den mest aktive og dominerende synderen som var å oppdrive! Han så på seg selv som den største synderen i kraft av sin fortid når han uttalte dette. I Romerbrevet kapittel 5 vers 8 står det: *"Men Gud viste sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå VAR syndere"*. Vi finner i Romerbrevet en klar progressiv fremstilling

Nå derimot er vi ikke lenger syndere, men hellige og rettferdige i Gud.

Paulus forkynner ikke at den troendes identitet er at man er synder. Når Paulus skal forkynne om fortiden til den troende, så er det klart at alle har vært og var syndere. Men, etter at den troende har mottatt evangeliet og er født inn i det nye livet med Gud er han ikke lenger synder men rettferdig. Det er også slik vi skal forstå Romerbrevet slik vi leser det i kapittel 7. Paulus beskriver her at det han vil det gjør han ikke, og det han ikke vil det gjør han. Her beskriver Paulus kampen slik den fortoner for et menneske slik det lever i forhold til loven. Det er mange som har tolket og fremdeles tolker dette som en naturlig kamp for den troende. Men det er ikke den troendes kamp som her beskrives, men det er det gamle mennesket slik det er uten Guds Ånd. Når et menneske som ikke har Guds Ånd og ikke er født på ny, møter lovens krav, vil han alltid ende opp med en endeløs kamp mellom det gode og onde. Selv om loven er aldri så god, så vil aldri loven gjøre mennesket til et godt menneske. Senere ser vi i slutten av kapittel 7 og begynnelsen av kapittel 8 at Paulus kommer frem til svaret på hvordan han kan bli fri denne kampen. *"Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus"*, utbryter Paulus med glede og takknemlighet. Det finnes et ståsted for den troende, hvor anklagene må vike for friheten. Ståstedet har et navn, navnet JESUS.

Paulus konkluderer med at den troende har en ny identitet, hvor kampen er ferdig utkjempet og seieren allerede er vunnet. Hele Romerbrevet er skrevet i en progressiv og logisk fremdrift hvor konklusjonene trekkes litt etter litt.

Når vi leser Paulus sine brev, vil vi finne at han veldig ofte bruker sine egne erfaringer og sitt eget vitnesbyrd. Paulus sin identitetsforståelse er viktig og avgjørende for å tolke og å forstå hans forkynnelse. På den ene siden finner vi hvordan han bekjenner seg som den minste av de minste, på den andre siden hvor han frimodig utfordrer menigheten til å bli som han. Paulus omtaler seg selv blant annet som den minste av de hellige. Det er helt klart at Paulus inntar ulike ståsteder når han forkynner. Hvis han forteller om sine egne ressurser slik de fremkommer i kraft av sitt eget liv, skildrer han de som lite eller ingenting verdt. Hvis Paulus derimot forkynner hvem han er i Gud, da er det nesten ikke grenser for hvor stor frimodig tillit han har til hva han kan utrette. Det vil si ikke han, men Guds nåde som bor i ham. Slik er det han selv fremstiller seg, et menneske hvis styrke er nåden.

Paulus fremstiller på mange måter tre ulike naturer i sin forkynnelse. Han omtaler den syndige og fordervede natur, sine egne naturlige forutsetninger og den nye identiteten slik den fremkommer i form av at han er en ny skapning i Gud. Paulus vedkjenner seg sin egen fortid og skjuler ikke fortiden for å fremstå perfekt eller feilfri.

Han var veldig klar og bevisst sin egen identitet. Paulus var sterk i sin nye identitet i Gud. Vi

kan flere steder finne hvordan Paulus ikke var redd for å fremstille seg selv som et forbilde til etterfølgelse. Paulus var blitt en ny skapning! Men, han benektet altså heller aldri sin egen fortid eller sitt tidligere liv. Det er også noe av nøkkelen for å leve et ærlig og sant liv for en kristen i dag. Når vi vedkjenner oss alle våre sider som menneske, og vedstår oss både de positive og negative sidene ved livet, vokser det frem en sterk og solid karakter.

Paulus var en mann som kjente seg selv, sine begrensninger, men han kjente også Gud og viste ingen ting er umulig for Gud. Bibelen er alltid ærlig og ekte i sin fremstilling av alle de ulike personene. Gud skjuler aldri at de redskapene han bruker gjør synd og feiltrinn! Guds ord fremstiller David når han faller i synd og havner til sengs med en annens hustru, Moses som tar livet av en Egypter, Abraham som lyver om sin hustru Sara for å ikke selv bli drept. David erkjente sin synd, ble tilgitt og fikk en ny start etter sitt sidesprang. Bibelen er ikke en bok om super mennesker, men tvert imot er den en ærlig fremstilling av vanlige og ordinære mennesker som deg og meg.

Men, selv om det er bok om ordinære mennesker, så er det samtidig en bok om ordinære mennesker som blir ekstra ordinære i møte med Gud. Gud bruker mennesker som deg og meg, men når Gud får slippe til i et menneske så er det ingen begrensninger for hva han kan få til. Gud gjør ekstra ordinære ting gjennom ordinære mennesker.